

punktum er blot en mening, som tilsyneladende skal gentages så ofte, at den bliver troet.

Stk. 3. Ministeren nævner ikke det pres, som er lagt på Danmark fra Kommissionens side. Kommissionen er ellers ikke bange for at indrømme, at den presser på både Danmark og Irland. Hvorfor mon ellers en svag regering kommer med et forslag, den for kun et par år siden måtte æde i sig igen.

Spørgsmål 17:

Stk. 2. Ministeren synes helt at overse, eller undgå, grunden til at det omtalte forbehold er kommet ind i den danske og andre patentlove. Det var ikke af hensyn til erhvervene, men af hensyn til folket, altså hensynet til patienterne. Det bør derfor overvejes meget grundigt, om vi overhovedet bør fjerne denne undtagelse. Det, at den skal fjernes, om højst ti eller femten år, er en af de alvorlige indvendinger mod ratifikation og i virkeligheden et angreb på dansk kultur.

Stk. 6. Landbrugsrådet kan sagtens udtale sig positivt om det, der ikke rager dem selv, når de samtidig forlanger deres egen kage melet ved at opretholde forbud mod levnedsmiddelpatenter. Dette forbud var forøvrigt også indført af hensyn til folket (måske navnlig fattigfolket) og ikke specielt af hensyn til erhvervet.

Spørgsmål 18:

Stk. 2. Argumentationen forekommer ulogisk og selvmodsigende.

Bemærkning: Der var måske mere grund til igen at fjerne stofpatenter helt fra den danske patentlov. Disse patenter har i særlig høj grad den karakter, at de kan diskuteres uendeligt. De egner sig derfor særlig godt for store selskaber, som har råd til at have en patentdiskussion gående i meget lang tid og derved hindre andre uden i realiteten at have retten på sin side. Det er helt klart, at det er de »store«, som ønsker undtagelserne bort.

Spørgsmål 19:

Stk. 1 & 2: Ministeren undlader at nævne, at ifald begge konventioner træder i kraft vil indholdet stige til det femdobbelte eller deromkring. Det vil derfor koste fem gange så lang tid, og formodentlig også en del flere kroner. Derimod vil afsnittet med »almind-

ligt tilgængelige ansøgninger« svinde drastisk, hvis vi forudsætter, at det skal være på dansk, – og det er den mest interessante del.

Stk. 3. Denne del af svaret påvirkes ikke af ratifikationen og er derfor irrelevant i forhold til spørgsmålet.

Spørgsmål 22:

Bemærkning: Det er på denne måde, man spiller Danmark og Irland ud mod hinanden.

Spørgsmål 23:

Stk. 1. Hvis antallet af ansøgninger falder til en sjettedel, som mange antager, eller til en trediedel, som ministeren er så optimistisk at antage, så vil det efterhånden også gå ud over årsafgifterne.

Stk. 2. De 34.000 ansøgninger under behandling må tages med et gran af salt. Mange af dem er blevet gamle fordi de er tvivlsomme, og måske aldrig resulterer i et patent. Andre bliver efterhånden så tynde, at man ved udstedelsen foretrækker at lade dem falde frem for at betale de høje årsafgifter. Atter andre har været så længe under behandling, at de har gjort deres gavn, og så er der ingen god grund til at betale. De svarer under ingen omstændigheder til seks års tilgang af nye ansøgninger.

Stk. 3. Værdien af svaret må overlades til gætværk, da der ikke er, og næppe kan være tal på indtægterne.

Stk. 4. Det er sandhed med modifikation at de 2000, eller måske 1000, ansøgninger, som forventes efter ratifikation, svarer til patentafdelingens kapacitet. Det gør det måske målt i mand timer, men det er ikke sagen. Det er langt fra ligegyldigt hvilken »mand« (M/K), det drejer sig om. Det er ikke helt forkert som et groft overslag at regne med, at den ekspertise, som et patentdirektorat skal råde over, må fordeles på omkring 100 hjerner for at de ikke skal sprænges. Det gælder derfor uanset om der er 1000 eller 10.000 ansøgninger om året. Det er derfor direktoratet i stor udstrækning har anvendt akkordlønnede ingeniører, og det vil gå hårdt ud over patentafdelingens kvalitetsniveau, hvis der skal foretages en reduktion af de ansattes antal. Der er derfor god baggrund for Kommissionens lønlige håb, at med indførelse af fællesmarkedspatentet vil